

“Com a rector de Lloret de Mar, ja acostumo a fer ‘vacances’ tot l’any a la Costa Brava”

Dg, 5/09/2021 per Catalunya Religió

(*Ramon Bassas -CR*) Lloret de Mar té uns 39 mil habitants censats i a l'estiu n'hi han de sumar cap a 16 o 17 mil més d'estacionals, segons l'Idescat. En un municipi on tanta gent treballa quan la majoria som de vacances, ens preguntàvem si al rector li passava el mateix. I així és. “A l'estiu, de juny a setembre, l'activitat de la parròquia es transforma notablement, sense disminuir per res la feina”, ens comenta **Martirià Brugada**, rector de la parròquia de Sant Romà des de 2017.

Martirià Brugada va néixer a Girona fa 68 anys, “si bé he crescut a Banyoles on la meva família, d'arrels garrotxines i alt empordaneses, hi està assentada al mateix domicili on hi ha viscut des del s. XIII”, diu aquest capellà ordenat “la vigília del cop d'estat, el 22 de febrer del 1981”. Ha estat vicari i després rector, fins i tot arxipreste, a diferents municipis del bisbat de Girona i “porto al cor molts racons, moments i rostres de les parròquies on he estat”. També és llicenciat i té un màster per la UAB, ha fet docència, ha escrit força i és membre del Centre de Pastoral Litúrgica. I té un [blog](#).

Com és la feina habitual de la parròquia, d'octubre a maig?

Es podria dir que semblant a la de moltes altres parròquies d'uns 20 mil habitants, encara que la nostra gairebé arriba als 40 mil, com deies, amb una procedència de més de 100 nacionalitats, amb gran diversitat cultural i religiosa. El ritme fàcilment pot esdevenir frenètic. El 2019, abans de la pandèmia, vaig oficiar 128 exèquies, vaig batejar 68 infants, vaig administrar 79 primeres comunions i vaig beneir bona part dels 25 matrimonis que s'hi celebraren. Sort n'hi ha d'una bona colla d'assistents i de col·laboradors! Tot això ve precedit d'una feina que no es veu, a més de les reunions vinculades a les diverses activitats i serveis de la vida parroquial es van alternant gairebé setmanalment.

I com es veu alterada?

Bona part de les cerimònies familiars continuen fent-se, però l'horari de les misses dominicals es duplica, satisfent les demandes lingüístiques. Hi ha també les festes majors, com la de Santa Cristina, de gran fastuositat, i la de l'ermita de les Alegries. I a l'estiu és quan més persones et demanen ser ateses en confessió o senzillament per parlar. A més, a les instal·lacions de la parròquia es realitzen concerts diversos: cada dijous de guitarra clàssica, amb **Tono Blasi**, de sardanes els dissabtes vespre, de formacions musicals que estan de passada, també alguna presentació de llibre o d'alguna campanya cultural... O també cal atendre grups de turistes que celebren, amb els capellans que els acompanyen, la missa, que acostumen a ser exigents però poc deferents. També, a les tardes de juliol i agost, tenim casal d'estiu. Tot plegat vol dir estar sempre amb les antenes ben altes, o com diu un company, anar amb una sirena al cap.

Amb la pandèmia encara es complica més, oi?

La pandèmia ha comportat una sotragada i cert tancament. La por guarda la vinya. Les primeres setmanes foren de desconcert absolut: em feia un tip d'anar amunt i avall, de punta a punta de les instal·lacions parroquials, com un hàmsster tancat a la gàbia. Però aviat s'albirà l'ocasió per potenciar eines alternatives: la utilització de les xarxes per la catequesi, les reunions telemàtiques tant de dins la parròquia com de fora... I, a poc a poc, ens anem situant en una nova etapa de la vida parroquial, si bé encara es nota certa regressió.

A Girona tenen una delegació Diocesana de Turisme.

Sí, hi he col·laborat en alguna ocasió. La seva finalitat és ajudar a descobrir el potencial del turisme religiós, ja sigui relacionat amb indrets emblemàtics o amb celebracions festives populars, i, a la vegada fer costat als empresaris que es senten compromesos amb la vida cristiana i amb l'Església.

Com que som al segle XXI i en plena crisi de vocacions, no resisteixo la temptació de preguntar-li com és que es va fer capellà. "Les raons deuen ser ben complexes, com la d'una persona que s'enamora d'una altra", em respon. "A l'adolescència, seguint un complex corriol de recerca, podria dir que la crida i l'opció m'arribà al monestir navarrès de La Oliva, en una estada que hi vaig fer la Pasqua del 1972. Finalment, durant el curs 1973/74 ja vaig decantar-me a oferir-me com a prevere diocesà de Girona per ser capellà de parròquia ajudat per la bona amistat amb en Jaume, de Mn. Joan Busquets, del bisbe Jaume... I és on estic ara", segueix.

I ara, quins reptes té com a rector?

Fonamentalment es tracta de fer possible una comunitat dinàmica i acollidora, amb una presència activa i responsable dels diversos col·laboradors i assistents, més enllà de la presència del capellà, fins ara gairebé exclusiva i imprescindible. També advertir que algunes de les funcions que es reservaven gairebé de forma exclusiva al mossèn, poden, son i han de ser assumides amb molta dignitat per part de seglars, com de fet es va veient a molts llocs. En aquesta línia m'adono que caldria apropar-se molt més a les persones malaltes, d'edat o que viuen soles per fer-los arribar l'escalf parroquial i, sobretot, l'Eucaristia i trobar eines i dinàmiques imaginatives per arribar i motivar la mainada i la jovenalla de la

parròquia.

Déu n'hi do.

Tot està en plantejar-se quina és la responsabilitat que cal assumir pel fet de ser creients. Tristament, i massa sovint, es veuen seglars que si bé es mostren molt devots, sempre es miren els braus des de la barrera, escapolint-se de qualsevol compromís o responsabilitat eclesial, oblidant aquell precepte fonamental: ajudar l'Església en les seves necessitats, que no són únicament econòmiques ni tampoc les més importants. Com si no tinguessin res a veure en el funcionament de la vida parroquial i eclesial; però això sí, sempre amb exigències de com s'haurien de fer les misses, de quantes se n'haurien de fer, o els casaments i batejos, la catequesi, Caritas. I, per endavant, val a dir que, a Lloret i a les altres parròquies on he estat, sempre m'he trobat amb uns equips de col·laboradors magnífics. Les parròquies no són supermercats religiosos on s'hi accedeix a la recerca dels productes més interessants, donant lliçons a tort i a dret de com cal seguir les misses, de què caldria fer-hi i com fer-ho. I sempre és agradable una salutació amable i cordial de les persones que visiten la parròquia i que hauran llegit aquesta entrevista.

I vostè, farà vacances?

Com dic sempre als qui m'ho pregunten, jo acostumo a fer *vacances* tot l'any en un dels ressorts més coneguts de la Costa Brava, com és Lloret de Mar. I és que, pròpiament, plegar uns dies i marxar fora, no m'acaba de fer el pes. Uns dies abans ja vas atabalat per tal de preparar-ho i deixar-ho tot apunt pels qui et supleixin, si es que trobes algú. I, quan tornes, has d'esmerçar uns dies per posar-ho tot al seu lloc. Això sí, tinc molts bons records de dies que he passat fora. Però el que més valoro, a l'estiu i tot l'any, és tenir algun dia per visitar els meus germans o la meva padrina de bateig amb més de 95 anys, per visitar companys i amics, algun de malalt, o antics feligresos, o fer alguna passejada visitant algun lloc emblemàtic de l'entorn. I fer un exercici constant d'agafar-me la vida amb tranquil·litat, amb una bona dosi de pregària, obrint el cor a Déu, al cel i a la terra, estirant les cames, cercant la pau que em caldria transmetre constantment.